

Csöndje alá kőnek

Ha mentél, csöndje alá a kőnek, voltál a lóhasú eső,
eszembe nem jutsz, ha küldi felhőit az október,
s láthatatlan egyre csak követ, hogy el ne vesszek,
nincs vetés selyme se és apró lánc a hegynek,
göndör hosszú szőr az álladon,
jajdulnak álmok, virág-koponyádból akarnak inni,
mert te már nem vagy, ahogy a vadkörtefa sem,
madárbölcsőtől a síríg keresné arcodat az élő,
de mintha erdőben járna, nevedet hiába emlegetné.

Ha voltál a Kövecsesér lángja, látod, már nem vagy,
szárnyait szíved fölé nyitja a nagy Hosszúírtás rétje,
ha voltál fájdalmas szentiváni tűz, már nem vagy,
aki ott volt az üres házban,
a naptár színes plakátját rajzszögezte a konyhafalra,
lecsapó mennykövek elől fejére húzta a dunyhát,
szólókatok valakit, sánta Kiss Máriát,
anyám anyja ázott kutyánkat simogatja az udvaron,
bezörgethetne, beléphetne, hirtelen föltámadhatna.

Az Izland utcai hegybíró

A pincék olyanok, mintha a világ végén járna az ember,
az Izland utcai hegybíró azt álmodja,
hogy a régi öregekkel az asztalnál ül,
előttük üvegpoharak, fekete istenek,
és megint beesteledik és hajnalodik,
kányaszíveket esznek mézzel s kopogtatják a hordókat,
nem borul le egyik se kőbe harapni,
aztán szétnyílik kinn a búzáskörtefa,
kijön belőle egy férfi, bot a kezében,
a virágos sutttyókat nevükön szólítja,
Korcz Lajos kérdi tőle, mi újság, ő azt válaszolja: semmi.

Áradt víz viszi életem

szakállam pohárba lóghat
piros este szórakozhat

üveg borocska és halál
asztalomon gyertyát talál

megront fejem gonoszsága
vékony a rozmaring ága

ne örvendjeteK, jegenyék
a pünkösöd napja messze még

neked köves gyűrűt veszek
szeressél majd, ha nem leszek

gyere el hozzám, virágom
pallót vetek át a sáron

gálicos kék az éjszaka
gördül a hold, ne menj haza

gyöngyös a vállam, kezem
áradt víz viszi életem